

675.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 17 lipca 1928 r.

o prowadzeniu rejestru zabytków.

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265) zarządzam co następuje:

§ 1. W każdym urzędzie wojewódzkim prowadzi się rejestr zabytków, który obejmuje wszystkie zabytki, znajdujące się na obszarze danego województwa, z wyjątkiem starożytności, dzieł sztuki, dokumentów archiwalnych i rękopisów, posiadających wartość historyczną lub artystyczną, znajdujących się w katolickich kościołach i lokalach kościelnych.

§ 2. Rejestr zabytków dzieli się na następujące działy i poddziały:

I. Dział zabytków nieruchomych, który dzieli się na poddziały:

- 1) zabytki sztuki,
- 2) zabytki prehistoryczne i archeologiczne.

II. Dział zabytków ruchomych, który dzieli się na poddziały:

- 1) zabytki sztuki,
- 2) zabytki prehistoryczne i archeologiczne,
- 3) zabytki paleontologiczne,
- 4) archiwalja,
- 5) zbiory biblioteczne.

§ 3. Rejestr — prócz numeru porządkowego oraz daty i numeru prawomocnego orzeczenia o uznaniu przedmiotu za zabytek — zawiera następujące dane:

miejsce, gdzie zabytek się znajduje (nazwa miejscowości i powiat), określenie zabytku, data lub stulecie powstania zabytku oraz daty (stulecia) ważniejszych jego zmian, imię, nazwisko i adres właściciela zabytku (ewentualnie własność państwowa), uwagi.

Na końcu każdego rejestru znajduje się skorowidz alfabetyczny, osobowy i skorowidz miejscowości.

Pod rubryką „uwagi” notuje się między innymi wpisanie do ksiąg wieczystych (art. 3 ustęp trzeci), wykreślenie z rejestru, wzięcie w zarząd państwowy (art. 17), przeniesienie do muzeum lub do biblioteki państwowej albo publicznej (art. 17) i wszelkie zmiany tytułu własności.

§ 4. Zabytki wpisane na zasadzie dekretu Rady Regencyjnej z dnia 31 października 1918 r. o opiece nad zabytkami sztuki i kultury winny być wpisane przedewszystkiem do rejestrów odpowiednich województw na podstawie zawiadomień, które poszczególne konserwatorowie otrzymywali we właściwym czasie z b. Ministerstwa Sztuki i Kultury oraz

z Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, lub, w braku takich zawiadomień, na podstawie wyciągów z inwentarza, które Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego prześle konserwatorom.

Następnie winny być wpisane zabytki, które jakimkolwiek aktem administracyjnym, wynikającym z przytoczonego dekretu Rady Regencyjnej z dnia 31 października 1918 r., zostały prawomocnie uznane za zabytki, lub zostały przez konserwatorów wpisane do katalogów przez nich prowadzonych, o ile o tem właściciela zawiadomiono.

§ 5. Wpis innych zabytków następuje na mocy prawomocnych orzeczeń wydanych na zasadzie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 roku o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265).

§ 6. Rejestr zabytków winien być w pewnych oznaczonych zgóry dniach i godzinach dostępny do przeglądania każdej osobie, która uprawdopodobni swój interes w tym względzie,

Ogłoszenie o dniach i godzinach przeglądania rejestru winno być przybite przy wejściu do urzędu wojewódzkiego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Switalski

676.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji

z dnia 1 sierpnia 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o wprowadzeniu bezpośredniej komunikacji towarowej pomiędzy Polską, jako też Bułgarią, Rumunją, Węgrami, Austrią oraz Czechosłowacją z jednej strony a Grecją z drugiej strony.

Na mocy artykułu 4, punkt 8 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 580) oraz artykułu 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 567) zarządza się co następuje:

A. Zakres działania.

§ 1. Poniższe przepisy obowiązują przy przewozie towarów (włączając w to przewóz zwłok i zwierząt żywych) pomiędzy stacjami kolei:

- a) polskich (włączając stacje, położone na obszarze W. M. Gdańska),
- b) bułgarskich,
- c) rumuńskich,
- d) węgierskich,

- e) austriackich i
f) czechosłowackich
z jednej strony, a
1) stacjami greckich kolei państwowych oraz
2) stacją Alexandropole kolei Orientalnych Grecji z drugiej strony,
wszystkimi drogami wchodzącymi w rachubę, to jest tranzytem:
do a) przez Niemcy, Czechosłowację, Austrię, Węgry, Rumunię, Bułgarię i Jugosławię,
do b) przez Jugosławię oraz przy bezpośrednim przejściu,
do c) przez Bułgarię i Jugosławię,
do d) przez Jugosławię, Rumunię i Bułgarię,
do e) przez Czechosłowację, Polskę, Węgry, Rumunię, Jugosławię i Bułgarię,
do f) przez Polskę, Rumunię, Austrię, Węgry, Jugosławię i Bułgarię.

B. Przepisy przewozowe.

Jako prawo umowne dla przewozu przesyłek w tych komunikacjach obowiązuje Konwencja Międzynarodowa o przewozie towarów kolejami żelaznymi z dnia 14 października 1890 r. (Konwencja Berneńska) wraz ze wszystkimi zmianami i uzupełnieniami oraz Ujednolajnione Postanowienia dodatkowe, o ile poniżej nie przewidziano specjalnych postanowień.

C. Postanowienia specjalne.

1. Do art. 3 K. M. (Przedmioty, wyłączone od przewozu lub warunkowo przyjmowane do przewozu).

Przedmioty wymienione w § 1 punkt (2), ustęp 2 postanowień wykonawczych do K. M., przyjmuje się do przewozu na warunkach, wskazanych pod 1—4 ujednolajnionych postanowień dodatkowych do art. 3 K. M., z ograniczeniem odszkodowania za zaginięcia lub brak wagi przesyłki do 25 franków złotych za 1 kg. (1 frank złoty $\frac{1}{5,11}$ dolara Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej).

2. Do art. 6 K. M. (Treść listu przewozowego).

Nadawca winien wskazać w liście przewozowym graniczne stacje przejściowe pomiędzy państwami (przewidziane w taryfie towarowej).

W razie żądania stosowania taryfy bezpośredniej za pewien odcinek drogi przewozu obowiązująco do wskazania przejść granicznych na tym odcinku postanowienia taryfy wskazanej.

Na żądanie nadawcy przyjmuje kolej przesyłki pośpieszne do przewozu przyspieszonego na zasadzie postanowień taryf wewnętrznych kolei kraju wysyłającego. Żądanie przewiezienia przesyłki jako pośpiesznej przyspieszonej tylko na pewnej części drogi przewozu jest niedozwolone.

W komunikacji przez Czechosłowację należy w liście przewozowym wskazać czy przesyłka ma być dokonana pociągiem osobowym albo pośpiesznym.

Dane i oświadczenia nadawcy muszą być pisane alfabetem łacińskim.

3. Do art. 7 K. M. (Odpowiedzialność za wskazania i oświadczenia, zamieszczone w liście przewozowym. Dopłaty).

Kolej nie odpowiada za skutki, wynikające z tego powodu, że przesyłki zostały przyjęte do przewozu do takich stacji, które nie są upoważnione do załatwiania odnośnych czynności ekspedycyjnych (lub nie posiadają odpowiednich urządzeń ładunkowych).

4. Do art. 10 K. M. (Przepisy celne, podatkowe i policyjne).

Jeżeli brak, nieprawidłowość lub niedokładność dowodów, dołączonych do listu przewozowego, stwierdzono na jednej ze stacji pośrednich, to dalszy przewóz przesyłki może być wstrzymany i przesyłka oddana do rozporządzenia nadawcy.

5. Do art. 11 K. M. (Obliczenie przewoźnego). Przewoźne i inne opłaty oblicza się za wskazaną przez nadawcę drogę przewozu według obowiązujących taryf.

Kolej ma obowiązek stosowania taryfy bezpośredniej na części drogi przewozowej tylko o tyle, o ile nadawca zażądał wyraźnie w liście przewozowym zastosowania danej taryfy, podał dokładnie część drogi przewozowej, dla której żąda obliczenia przewoźnego podług tej taryfy, oraz uczynił zadość warunkom jej stosowania.

Kolej jest uprawniona narosłe opłaty przewozowe i inne przy przejściu przesyłki na nowy odcinek obliczeniowy przeliczyć na tę walutę, w której ma być obliczone przewoźne za dalszy przewóz przesyłki. Kurs przeliczenia ustala zarząd tej kolei, która dokonywa przeliczenia.

6. Do art. 12 K. M. (Uiszczenie przewoźnego). Uiszczenie zgóry części przewoźnego jest dopuszczalne tylko do granicy (granicznej stacji przejściowej) kraju wysyłającego, albo do granicy (granicznej stacji przejściowej) dalej położonej. Jeżeli nadawca zażądał stosowania bezpośrednio taryfy związkowej, to dopuszcza się uiszczenie zgóry części przewoźnego tylko do lub od takich stacji, które figurują w takiej taryfie i winny być podane w liście przewozowym.

Uiszczenie zgóry pewnej określonej sumy tytułem częściowej frankatury jest niedopuszczalne.

Jeżeli przy frankaturze kwota złożona przez nadawcę na pokrycie opłat przewozowych i innych należności okaże się niewystarczająca, natenczas odbiorca jest obowiązany do uiszczenia różnicy.

Przy przeliczaniu przewoźnego i innych opłat stosuje się urzędowy kurs kolejowy, obowiązujący w dniu przeliczenia.

7. Do art. 13 K. M. (Zaliczenia).

Zaliczenia i zaliczki w gotowiźnie na rzecz nadawcy są dopuszczalne tylko w walucie kraju wysyłającego.

Jeżeli zaliczenia i zaliczki w gotowiźnie muszą być przeliczone na inną walutę, to stosuje się zawsze urzędowy kurs przeliczenia, obowiązujący w dniu przeliczenia.

Kurs przeliczenia ustala zarząd tej kolei, która dokonywa przeliczenia.

8. Do art. 14 K. M. (Terminy dostawy).

Do regulaminowych terminów dostawy dolicza się dodatkowe terminy dostawy, obowiązujące na

kolejach, uczestniczących w przewozie. Przy przesyłkach pośpiesznych przyspieszonych obowiązują terminy dostawy, przewidziane dla przesyłek pośpiesznych.

9. Do art. 15 K. M. (Prawo nadawcy rozporządzenia przesyłką).

Zlecenia dodatkowe nadawcy są dopuszczalne o tyle, o ile nie sprzeciwiają się przepisom celnym, podatkowym i policyjnym.

10. Do art. 38 K. M. (Deklaracja wartości dostawy).

Deklaracja wartości dostawy jest dozwolona tylko w walucie kraju wysyłającego.

Opłatę za deklarację wartości dostawy oblicza się oddzielnie za każdy odcinek stosowania odrębnej taryfy. Opłaty minimalnej za każdy z tych odcinków nie pobiera się.

Opłata dodatkowa wynosi 1/4 pro mille deklarowanej kwoty za każde rozpoczęte 10 km.

Celem obliczenia opłaty dodatkowej przelicza się zadeklarowaną kwotę na tę walutę, w której oblicza się przewoźne za dalszą drogę przewozu. Przy przeliczaniu stosuje się urzędowy kurs kolejowy, obowiązujący w dniu obliczania przewoźnego. Kurs przeliczenia ustala zarząd kolei, która dokonuje przeliczenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie odnośnie do komunikacji ze stacjami greckich kolei Państwowych (§ 1 dział A punkt 1) z dniem ogłoszenia, odnośnie do komunikacji, ze stacją Alexandropole kolei Orientalnych w Grecji (§ 1 dział A punkt 2) z dniem 1 października 1928 r.

Minister Komunikacji: *Kühn*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

677.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 3 sierpnia 1928 r.

o opłatach za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23-go dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28 maja 1921 r. w przedmiocie miar (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. Nr. 20, poz. 138), rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 716), z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 752) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 470) oraz na podstawie § 16 ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30 maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349) i § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 166) zarządzam co następuje:

CZEŚĆ I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Opłaty zasadnicze, wyszczególnione w Części II niniejszego rozporządzenia, pobiera się za sprawdzanie narzędzi mierniczych, zgłaszanych do legalizowania, bez względu na to, czy przedmiot okazał się godnym cechowania lub nie, t. j. zarówno w wypadku zalegalizowania, jak i zbrakowania narzędzi mierniczych, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w § 2-im niniejszego rozporządzenia.

§ 2. 1. Jeżeli już przy oględzinach powierzchniowych okaże się, że zgłoszone narzędzie miernicze jest nielegalne, to opłat, wyszczególnionych w Części II niniejszego rozporządzenia, nie pobiera się nawet wówczas, jeżeli istniejąca na narzędziu mierniczym cecha zostanie skasowana.

2. W wypadkach zbrakowania przy legalizacji głównej narzędzi mierniczych tych rodzajów, których sprawdzanie zgodnie z instrukcją składa się ze sprawdzania wstępnego i sprawdzania ostatecznego, udziela się zniżki opłat, wynoszącej 50% opłaty zasadniczej, gdy zbrakowanie nastąpi już w wyniku sprawdzania wstępnego.

3. W wypadkach zbrakowania przy legalizacji wtórnej przymiarów bławatnych, suwaków mierniczych zwyczajnych, pojemników i menzur zwyczajnych, przyrządów od odmierzania płynów, odważników użytkowych zwyczajnych i wag handlowych zwyczajnych nośności do 3000 kg. włącznie udziela się zniżki opłat, wynoszącej 50% opłaty zasadniczej.

§ 3. 1. Jeżeli sprawdzanie narzędzi mierniczych odbywa się poza miejscem urzędowym, to, przy uwzględnieniu punktów 2, 3 i 4 niniejszego §-u, pobiera się opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej. Opłata dodatkowa nie może wynosić mniej, jak 8 złotych od każdego zgłoszenia.

2. Gdy wtórna legalizacja przyrządów do odmierzania płynów odbywa się na miejscu ich stałego użycia, to opłatę dodatkową pobiera się w rzeczywistej wysokości 20% opłaty zasadniczej bez stosowania minimum opłaty dodatkowej, wymienionego w ustępie pierwszym niniejszego §-u.

3. Opłaty dodatkowej nie pobiera się przy sprawdzaniu na prywatnych punktach legalizacyjnych wzorców objętości niewłaściwych do płynów (Cz. II § 28 p. 1 — 4) i przepływomierzy wodociągowych (wodomierzy).

4. Jeżeli sprawdzanie liczników energii elektrycznej dokonywane jest przez urząd miar na prywatnym punkcie legalizacyjnym, to opłaty dodatkowej nie pobiera się i ponadto udziela się zniżki opłat, wynoszącej 20% opłaty zasadniczej.

§ 4. Jeżeli urzędnik, delegowany do czynności poza miejscem urzędowym, nie mógł przystąpić do sprawdzania z powodu, że wszystkie zgłoszone narzędzia miernicze już przy oględzinach powierzchniowych okazały się nieodpowiednio przygotowanymi lub oczyszczonymi, albo nielegalnymi, jak również z powodu, że nie zostały dostarczone do dyspozycji potrzebne środki i pomoc, czy też wskutek in-